

dette Spørgsmaal, og Sagen er, at, naar man har en hundrebaarig Erfaring for, at man har et Gode, et Gode, som har udviklet sig ved et mærkværdigt lykkeligt Sammentræf af forskjelligt medvirkende Kræfter, saa er man derved stillet heelt anderledes, end naar man skulde begynde forfra. Det kunde dog vel være tvivlsomt, om man, selv om man skulde begynde forfra, vilde handle rigtigt i at stille sig paa det Standpunkt, som det ærede Medlem da meente at burde stille sig paa, men dette Spørgsmaal har jo, som sagt, ingen Betydning, og jeg regner ham efter den Udtalelse, han idag er kommen med, til de bestemte Forsvarere af det over hundrede Aar bestaaende Nationaltheater som en Statsinstitution, der maa bestaa under Staten og støttes af Staten og ikke kan overgives til privat Entreprise. Men naar jeg nu mener, at dette sikkert maa være Tilfældet med dem, der stille sig paa det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) stiller sig, saa kan jeg ikke nægte, at jeg har en vis Takke om — vel ikke saa begrundet eller sikker som den, jeg nu udtalte overfor det ærede Medlem — at dog ogsaa de Mange, der være en heelt anden Forestilling om Sagen, dog maatte kunne bevæges til at stille sig lidt anderledes overfor den, end det synes, de hidtil have været stemte for at gjøre. Det kan jo dog ikke nægtes, at, naar der gives i en Forsamling som denne et stort Antal Mænd, — hidtil har det jo vist sig, paa dette Punkt idetmindste, at være et Fleertal endogsaa i nærværende Samling, og naar vi see tilbage paa den hele lange Tid, hvort denne Sag har været forhandlet — maae vi indrømme, at der altid har været et meget stort, overveienende Antal Mænd, som have erkjendt, at der til dette Nationaltheater i dets nuværende Skikkelse knyttede sig, efter deres fulde Overbeviisning, væsentlige og vigtige, nationale Interesser, og som havde faaet en Overbeviisning derom ved det Kjendskab, de selv havde erhvervet til dette Theater og maaffee ogsaa ved en Sammenligning med den Indflydelse, Theatret paa andre Steder har kunnet udøve baade i god og slet Retning og ved deres Kjendskab til den Litteratur, der er fremkom-

men ved Theatret og gjennem Theatret — jeg siger, naar der nu gives ikke saadanne enkelte Mænd, der kunde betragtes som særlige Mænd, men et Fleertal af Mænd, som ad denne Vej er naaet til en saadan fast og inderlig Overbeviisning om Theatrets Betydning, og for hvem det vilde staae som en saadn Sorg, ikke en privat og personlig Sorg, men en Sorg for Landets Fremtid, om i Virkeligheden et af de Midler, der ere tilstede til at bevirke en friere og friskere, en uafhængig og selvstændig national Mand i Landet, skulde fordærves og forvanskles — saa synes jeg ikke, at det er formeget forlangt, om de Mænd, som just ikke have denne Overbeviisning — dette kan jo ligge i forskjellige Omstændigheder, s. Ex. i, at de ikke kjende Theatret ret, ikke ret have haft Leilighed til at see Virkningerne deraf — vilde følge dem, der have denne Overbeviisning. Det er jo saa, at der fra de forskjellige Sider af og til kommer Noget for her, hvor Enkelte af os ikke have Følelsen af den Betydning, der maa tillægges det, fordi de ikke have været stillede saaledes, at de have lært det at kjende, og vi maae derfor være tilbøielige til noget at underordne os paa de Gebeter, hvor vi have denne Følelse, fordi vi ikke besidde den paa et notere Kjendskab vundne Opfattelse af Forholdene, der kan være tilstede hos Andre. Det forekommer mig altsaa, at selve de Mænd, der ikke kunne siges at have Overbeviisningen om, at et Nationaltheater er af saa stor Betydning, at det maa betragtes som en Statsinstitution, dog maatte være noget mere tilbøielige til, naar de see, at en meget stærk og varm Følelse og Overbeviisning derom er tilstede hos Andre, ialtsald i den Henseende at underordne sig Andre noget. Men, som sagt, dette kan jo kun betragtes som Udtalelse af en personlig Formening. Derimod forekommer det mig at være ganske klart, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds, og hvad jeg ogsaa ventede at høre fra hans Side. Han sagde: Naar man erkjender Nationaltheatret for at være en Sag af megen Betydning, der bør høvedes og understøttes af Staten, saa maa man ogsaa være rede til at bringe de Offre, som ere nødven-